

Alonso de Mudarra (1510 - 1580)

Fantasia X que contrahaze la harpa en la manera de Ludovico

Antonio de Cabezón (1510 - 1556)

Diferencias sobre la gallarda milanesa

Pablo Bruna (1611 - 1679)

Tiento de falsas de 2o tono

Pare Antoni Soler (1729 - 1783)

Sonata 88

Sonata 10

Sonata 84

Sonata 37

Sonata 43

Frederic Mompou (1893 - 1987)

Cançó i dansa III

Cançó i dansa VI

Enric Granados (1867 - 1916)

De les Danzas españolas (Selecció)

Danza 2

Danza 4

Danza 5

El Pelele (Goyescas)

Isaac Albéniz (1860 - 1909)

De la Suite española

Asturias

IBÈRICS
Carles Marigó Sarrión

Manuel de Falla (1876 - 1946)

Danza ritual del fuego fatuo (Amor brujo)

Running time 60'

Links:

Alonso de Mudarra, Fantasía X

<https://www.youtube.com/watch?v=FEKtqHLiKes>

Antonio de Cabezón, Diferencias sobre la gallarda milanesa

https://www.youtube.com/watch?v=rOl6Q7F_N3M

Pablo Bruna, Tiento de falsas de 2o tono

<https://www.youtube.com/watch?v=s8rJ1khZ9B8>

Antoni Soler, Sonata 10

<https://www.youtube.com/watch?v=vctD5CexF0c>

Antoni Soler, Sonata 37

<https://www.youtube.com/watch?v=lhqPW1KGZdw>

Antoni Soler, Sonata 43

<https://www.youtube.com/watch?v=WS-pFBNhOp4>

Enric Granados, El Pelele

<https://www.youtube.com/watch?v=SrNssz5ywX0>

Isaac Albèiz, Andaluza

<https://www.youtube.com/watch?v=MZTfrtj4I0A>

Isaac Albèiz, Asturias

<https://www.youtube.com/watch?v=Ro-Rm8x-NJ8>

Manuel de Falla, la Danza del fuego

<https://www.youtube.com/watch?v=VPXw5yF9OkM>

Improvisació dedicada a Paco de Lucía

<https://www.youtube.com/watch?v=CzsHu-Rs1XI>

www.seedmusic.eu

www.carlesmarigo.com

Quan parlem de música no sol ser gaire habitual poder entrar en una sala de concerts i, sense sortir-ne, fer un recorregut de cinc segles. Cinc segles és molt de temps. I durant aquest temps han evolucionat i han aparegut molts instruments ben diferents; han conviscut, també, moltes pràctiques musicals executades per persones que hi dedicaven tota la seva vida. En definitiva, que cada època ha configurat un paisatge sonor propi, dintre d'un mateix territori, i que avui tornarà a sonar a través d'un piano.

Dividit el concert en dues parts, la primera conté obres originalment no compostes per a piano –bàsicament perquè aquest instrument, com el coneixem avui dia, no apareix fins gairebé a finals del segle XIX-. La primera peça, tot i estar feta al segle XVI, ens porta a la cort de Ferran el Catòlic i al seu virtuós arpista que es va fer llegenda, Ludovico, a qui Mudarra va voler imitar amb aquesta obra per a vihuela –variant hispana del llaüt, més

semblant a la guitarra-, i que reflecteix la probabilitat d'una antiga pràctica de lliure improvisació. Seguidament, Cabezón, "Músic de Cambra del rei Felip II Nostre Senyor", com s'autoanomenava ell, ens presenta unes Diferències sobre una gallarda, dansa originada al nord d'Itàlia (on hi ha Milà) i que forma part d'un recull d'obres que podien ser tocades per instruments de tecla, arpa, o vihuela. "Diferencias" és el nom que rebien a la Península les variacions, un tipus de composició en què la coherència rau en l'harmonia, ja que la melodia està en canvi perpetu, en contínua variació. Amb Bruna, conegut com "el cec de Daroca" –poble saragossà- passem al segle XVII i a un altre tipus d'obra: un "Tiento" per a orgue, que sovint es feia servir a l'església, i que per això conserva efectes improvisatoris i de contrapunt –pràctiques del segle passat considerades ja arcaïtzants-. És Soler qui tanca aquesta primera part amb una petita mostra de les seves quasi dues-centes sonates per a clavicèmbal, compostes al Monasterio del Escorial al segle XVIII. La seva coherència podem trobar-la ja a la melodia pel seu estil compositiu tan simètric, melodies i ritmes molts d'ells extrets de danses populars.

A la segona part entrem en els segles XIX i XX. Les peces de Mompou, formades cadascuna per una cançó i una dansa, ens atraparan amb melodies ben conegudes a Catalunya. És interessant fixar-se també en la sonoritat que les acompanya, fruit d'una estètica molt personal. A continuació Granados, amb aquestes paraules: "Jo em considero català, però amb la meua música vull expressar el que sento, ja sigui andalús o xinès", justifica la varietat d'elements que es consideraven propis de cada nació o poble, com en aquesta obra, que ens porta a una escena costumista madrilenya, i dic escena perquè està inspirada en el quadre de Goya El pelele –ninot de drap-, evocant certa sonoritat castissa. Abéniz, en canvi, ens evoca llocs on imaginar-nos les seves sonoritats: ja sigui amb un rasgueo de guitarra mitjançant arpegis, amb un típic zapateo o amb les veus del cante jondo que s'imposen en els aguts del piano, ens porta al sud, o bé una corranda ens torna a aquestes terres. Per últim, Falla ens expressa aquella visió que encara hi havia de màgia i exotisme del món dels gitanos a través de la Dansa ritual del foc, iniciada per la gitana Candela que, perseguida pel fantasma del seu marit mort, comença a ballar en cercles ràpidament al voltant d'una crepitant foguera (la vivacitat del foc apareix representada amb els trinats) sobre la qual el fantasma cau, i els mateixos acords que n'indiquen el final són els que finalitzen també el concert.

Irene Valle de Lope

Musicòloga

CARLES MARIGÓ, piano

Nascut l'any 1986, Carles Marigó és llicenciat en interpretació musical en l'especialitat de piano a l'ESMUC (Escola Superior de Música de Catalunya). Va cursar la titulació amb Vladislav Bronevetsky i va aconseguir matrícula d'honor a piano i al projecte final de

carrera. Becat pel Consell Nacional per la Cultura i les Arts (CoNCA), va ampliar la seva formació en el Conservatori de Moscou (Tchaikovsky Moscow State Conservatory), amb Irina Plotnikova, on l'any 2013 va obtenir el diploma en el Postgraduate Performance Course amb les màximes qualificacions.

Ha rebut classes de mestres com Nelson Goerner, Elsa Púppulo, Elisabeth Leonskaja, Barry Douglas, Christian Sacharias, Paul Badura-Skoda, Jacques Rouvier o María Jesús Crespo, entre d'altres. Ha rebut formació també en les matèries de jazz i improvisació de música clàssica amb músics com Xavier Dotras, Albert Bover, Ignasi Terraza, Juan de la Rubia i Emilio Molina. A partir de 2013, en Carles ha entrat a formar part de l'equip de professors de l'IEM (Instituto de Educación Musical). Dirigit per Emilio Molina, l'IEM es basa en la improvisació com a sistema pedagògic.

Ha rebut premis en concursos nacionals i internacionals, tant de piano com de composició (Eugènia Verdet, Ciutat de Manresa, Ricard Viñes, Joves Intèrprets de Piano de Catalunya, Rius i Virgili, entre d'altres). Ha participat en festivals com a solista i en grups de música de cambra a Espanya, Portugal, Holanda i Rússia.

Carles Marigó és un músic polifacètic; la seva inquietud l'ha dut a treballar com a intèrpret, compositor, arreglista i educador musical, en projectes de música clàssica, jazz, funky, música tradicional, pintura i teatre, girant sempre al voltant de la interpretació, la creativitat i la improvisació musicals.

Actualment compagina la feina concertística amb la d'educador. És professor al Conservatori Superior de Música del Liceu i cap de departament de piano al Conservatori Professional del Liceu. Marigó ha cursat també els estudis de Màster Avançat en interpretació a l'ESMUC. El seu debut discogràfic serà l'any 2017, amb el projecte *MOMENTS* (Seed 003).